

Medlem til deres arbejdsløse — synes jeg, man har Lov til at sige, at Fagforeningerne fortjene helt og fuldt at faa Ledelsen af Arbejdsløshedskasserne.

Ministeren har forelagt Kommissionsforslaget, og jeg opfatter det, som det vel i Reglen opfattes, naar Ministeren forelægger et Kommissionsforslag, nemlig saaledes, at han antager, at et Kommissionsforslag har mest Udsigt til at gaa igennem, men at han ikke, forinden han kender Folketingets og Rigsdagens Stemning, vil tage noget Standpunkt til Sagen, idet han derved erkender sin Villighed til at forhandle om Enkelthederne i det foreliggende Forslag. Jeg tør maaske gaa ud fra, at det er rigtigt opfattet, og at Ministeren saaledes er villig til at forhandle om Enkelthederne i Udvalget, og da ikke mindst om nogle af de Ting, som jeg her har nævnt. Ordføreren har allerede stillet saadant noget i Udsigt, og jeg kan tænke mig, at man kunde mene, at Forslaget ikke var noget saa fuldkomment og formfuldendt, at slet ingen skulde have noget derpaa at udsætte. Jeg kan for mit eget og Socialdemokraternes Vedkommende sige, at vi med Glæde ville arbejde med paa, at der skal komme noget ud af dette Forslag. Vi gøre det med Glæde af en bestemt Grund, nemlig for at skaffe Sagen færdig saa hurtigt som muligt. Vi befinde os nemlig i dette Øjeblik lige ved Toppen af en økonomisk Opgang. I Nedgangstider ere Folk forsigtige, da ere Folk tilbøjelige til at holde paa Skillingen og til ikke at befatte sig med noget, om hvilket man ikke nøjagtig ved, hvad Resultat det vil bringe. I Opgangstider er man mere tilbøjelig til at risikere noget og starte noget. Det ser man i alle Livets Forhold, ogsaa for Arbejdernes Vedkommende. Naar vi have Opgangstider, blive Sindene lysere, man er ikke bange for at vove noget for at sikre sig i Fremtiden. Jeg er vis paa, at man i Forsikringsselskaber kan skønne det, idet man i Opgangstider har flere Forsikringer, saavel med Hensyn til Brandforsikring som med Hensyn til Livsforsikring og Sygekasseforsikring, medens man derimod i Nedgangstider vil opdage, at det modsatte er Tilfældet. Da Forholdet er dette, og da vi — hvad der er notorisk næsten for alle — nu ere i en Opgangsperiode, som forhaabentlig vil vare en Tid endnu, vil jeg meget henstille, at man i Udvalget mødes i Enighed om de Ting, jeg har nævnt, og gøre det saa hurtigt som muligt, for at faa Sagen gennem det andet Ting, der forhaabentlig har netop den gode Villie, som har faaet sit

Udtryk hos Repræsentanterne her for det derværende Flertalsparti. Dermed skal jeg anbefale denne Sag til den yderste og hurtigste Velvillie.

Rørdam: Efter at de to foregaaende Talere have gennemgaaet dette Forslag og omtalt de enkelte Paragraffer, kan jeg fatte mig i stor Korthed og indskrænke mig til en Anbefaling af Lovforslaget. Jeg gør det saa meget mere, som jeg i det hele og store er enig med det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen) i hans Udtalelser om dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem er, som alle vide, Formand for den Kommission, der har været nedsat angaaende en Invaliditets- og Alderdomsforsikring, og hvorefter jeg har den Ære at være Medlem. Kommissionen har ogsaa haft det foreliggende Spørgsmaal til Behandling. Det Forslag, der her behandles, er som bekendt udarbejdet i Kommissionen, og da Kommissionen saa at sige enstemmigt har sluttet sig til det, maa det være klart, at jeg kan give det min varmeste Anbefaling. Det er selvfølgelig gaaet med dette Forslag som med de fleste af denne Slags, at det er noget af et Kompromis. Hver enkelt har ikke ganske kunnet opnaa, hvad han ønskede, og vi have maattet bøje vore Meninger for at faa et Resultat. Vi have maattet slaa af paa vore Krav for at komme til Enighed om, hvad der var gennemførligt — saaledes gaar det altid. Men netop fordi, det er en stor og vanskelig Sag, tror jeg, der fra alle Sider indenfor Kommissionen har været Ønske om at fremme Sagen saa godt som muligt og ikke stille Fordringer, som vare uigennemførlige. Det har været os alle klart, at det var en ny Opgave og en ny Sag, vi her arbejdede paa, og derfor have vi været besjælede af den Tro, at det, vi skulde gøre, først og fremmest var at faa begyndt paa Sagen. Naar vi blot fik begyndt paa denne Sag, vilde det sikkert lykkes os efterhaanden at faa den udviklet og Løsningen af Opgaven gjort bedre.

Der er det glædelige ved det, der ved denne Lejlighed sker, at det er et Tegn paa, at det nu erkendes fra alle Sider, at der her foreligger en Sag, som Samfundet ikke kan stille sig uforstaaende overfor. De sociale Spørgsmaal ere her i Danmark i Tidens Løb blevne tagne op med meget stor Forstaaelse. Vi have, som bekendt, løst mange af disse Spørgsmaal paa en saadan Maade, at det har vakt stor Anerkendelse og Beundring rundt omkring i